

۱۴ سال انتظار برای خانه‌دار شدن

این مرد جوان، به دلیل هزینه بالای اجاره‌نشینی، حالا در منطقه‌ای زندگی می‌کند که به گفته خودش، محیط مناسبی برای کودکان نیست و در همین شرایط هم حتی برای تأمین رهن سال جدید، پول کافی ندارد؛ «این خانه را پنج سال قبل ۷۰۰ میلیون از یک شخص خریدم. همان زمان پیگیری‌هایی انجام دادم تا به‌طور دقیق بدانم این خانه را چه زمان به من تحویل خواهند داد. گفته بودند یک‌ساله آماده می‌شود که حالا پنج سال گذشته است. حتی سال قبل وزیر راه و شهرسازی سر پروژه آمد و وضعیت خانه‌های ما را دید. مدتی بعد از آن، ساخت‌وساز خوب پیش رفت اما در سال جدید پروژه بار دیگر خوابید. تاکنون چند پیمانکار آمده و رفته‌اند تا کار را تمام کنند، اما همه آنها بر سر مسائل مالی دچار مشکل می‌شوند و کار را نیمه‌کاره رها می‌کنند و می‌روند. در سند موقت پنج‌برگی ما، شرکت عمران بر روی تاریخ تحویل خط کشیده و در این شرایط تاریخ تحویل خانه‌ها مشخص نیست. درحالی‌که همان ابتدا گفته بودند ۱۸‌ماهه این خانه‌ها را تحویل می‌دهند. به همین دلیل است که تا همین حالا پیگیری‌های ما به جایی نرسیده است». این مالک هم مانند بسیاری دیگر منتظر دریافت کلید واحدش است: «من و خانواده‌ام چند سال شده که منتظریم تا زودتر در خانه خودمان مستقر شویم. در این سال‌ها مستاجر بودیم و هر سال هم با افزایش کرایه و پول پیش مجبورم خانه‌های کوچک‌تر و دورافتاده‌تر اجاره کنم. الان در جایی که ساکن هستیم، منطقه‌ای از بومهن است که تنها به دلیل اجاره پایین آن را اجاره کردیم و جای مناسبی برای خانواده‌هایی که کودک دارند، نیست. چاره‌ای هم نداریم. وقتی پول پیش کم داشته باشی، حق انتخاب چندان‌ی هم نداری. ما ماهی ۱۵ میلیون اجاره پرداخت می‌کنیم، چون پول پیش کم داشتیم که حدود ۲۰۰ میلیون تومان است. امیدوارم امسال خانه‌ها را تحویل دهند، چون وقتی به پول پیش خانه آینده فکر می‌کنم، قلمم درد می‌گیرد».

خانواده‌ها زهم پاشیدند

یکی دیگر از مالکان، پدر خانواده است که در تمام این سال‌ها منتظر بود تا زودتر در خانه خودش مستقر شود. اما هر سال با افزایش کرایه‌ها، پیگیری‌اش برای پروژه مسکن مهر پردیس بیشتر شده و به همان اندازه هم پاسخ کمتری دریافت کرده است: «بیشتر مالکان در سال‌های ۹۱ و ۹۲ پرداختی این خانه‌ها را انجام داده‌اند اما بعد از آن به ما گفتند این زمین‌ها ششای خصوصی داشته که همین کار ساخت را عقب انداخته است. پیمانکار شروع به کار کرد اما ما متوجه نشدیم چرا پیمانکار عوض شد. پیمانکار بعدی کار ساخت را ادامه داد تا اینکه کرونا شیوع پیدا کرد. شیوع این ویروس کار را متوقف کرد. کرونا که فروکش کرد، ساخت‌وساز دوباره شروع شد ولی پیمانکار اعتراض داشت که شرکت عمران طبق تعهدی که داشته، پولش را که حدود ۷۰ میلیارد بود، نمی‌دهد و دوباره کار متوقف شد. بعد هم تورم شدت گرفت و پیمانکار گفت باید هزینه‌ها هرروزرسانی شود و با این شرایط نمی‌توان کار را پیش برد. ما مالکان برای پیگیری به شرکت عمران رفتیم که همان روز شهردار و فرماندار و پلیس هم آمدند. بعد از آن کار دوباره از سر گرفته شد ولی کارشنکی‌های شرکت عمران هم شروع شد. در نهایت این پیمانکار خلع‌ید شد که کار به شکایت رسید تا پول پیمانکار پرداخت نشود». طبق گفته‌های مالکان، بسیاری از خانواده‌ها به دلیل این بدقولی در تحویل خانه حتی تا مرز جدایی پیش رفتند: «ساخت این خانه در طول این سال‌ها با هزاران چالش همراه بوده و هنوز بعد از ۱۴ سال خانه‌های ما را تحویل نداده‌اند. بیشتر مالکان که حدود هزارو ۴۱۰ واحد هستند، الان مستأجرانی از قشر پایین جامعه به حساب می‌آیند. تعدادی از افراد طی این سال‌ها به دلیل فشارهای مالی که تحمل کردند، فوت کردند و خانه به ورته که کودکان قد و نیم‌قد هستند، رسید. آنها هم دست‌شان به جایی نمی‌رسد. افراد دیگری هم هستند که بیماری‌های خاص دارند و علاوه بر هزینه‌های درمان، باید پول اجاره هم پرداخت کنند. مثلاً خود من اجاره‌نشین هستم و صاحبخانه با اینکه خیلی با ما راه آمده، اما من ماهی ۱۵ میلیون تومان اجاره پرداخت می‌کنم. با همه اینها شهریورماه، باید برویم و خانه را تحویل دهیم. می‌دانم برای اجاره خانه جدید باید پول پیش و اجاره بیشتری پرداخت کنم که برای من واقعا سخت است. قرار بود این خانه‌ها را ۱۸‌ماهه به ما تحویل دهند و حالا ۱۴ سال از آن روز می‌گذرد. یکی از مالکان آن‌قدر در شرایط سختی است که می‌گفت «فقط بگذارند در همان فضای نیمه‌ساخته‌شده من حتی در چادر زندگی کنم»، چون توان مالی ندارد و همین باعث درگیری بین او و پیمانکار شده بود. در بین این افراد، بسیاری زندگی ناشویشی‌شان با مشکل مواجه شده و از هم جدا شدند. ولی این موضوعات اصلا دیده نمی‌شود که یک بدقولی برای تحویل خانه چقدر برای خانواده‌ها مشکل‌آفرینی کرده است».

حذف تاریخ تحویل خانه‌ها از تمام اسناد

زن دیگری که شرایطی مشابه دیگران دارد، به «شرق» می‌گوید که تاریخ تحویل خانه‌ها از تمام اسناد حذف شده و مقصر شرکت عمران است. او سال ۹۱ برای دریافت خانه ثبت‌نام کرده و واریزی را انجام داده بود: «بعد از دیدار وزیر راه و شهرسازی در سال قبل، پروژه رشد خوبی داشت ولی باز هم حدود پنج ماه شده که پروژه خوابیده و همه همچنان در رویای خانه‌دار شدن هستیم. همان اول همه ما فرم جیبی از دارایی‌های خود پر کردیم که مثلا ملک یا زمینی در هیچ کجای کشور نداشته باشیم. یعنی بحث کلی مسکن مهر برای خانواده‌هایی بوده که از قشر ضعیف هستند و قصدشان خانه‌دار شدن ما بوده ولی الان فقط فشار اقتصادی و درگیری‌های جانبی ما را بیشتر کرده‌اند و هنوز هم خانه‌ای نداریم. می‌توان گفت ۹۰ درصدمان واقعا از خانواده‌های ضعیف هستیم. در بین ما خانواده‌هایی هستند که به دلیل این وقفه چندساله زندگی‌های‌شان از هم پاشیده است. هر چند ما هم کارفرما و مدیران تغییر می‌کنند و ما‌جرأ از نو شروع می‌شود؛ این هم روشی برای فریب مردم است، چون با هر تغییر مدیریت کار به وقفه می‌افتد و زمان می‌برد تا آن مسئول در جریان کل پروژه قرار گیرد که باز دوباره تغییر می‌کند. جالب آنکه در مدارک موجود تاریخ تحویل را در همه جا حذف کرده‌اند و برای همین دیگر دست ما به جایی بند نیست».

پول پیش خانه را برای مسکن مهر داده بودم

«پول پیش خانه‌ام را برای مسکن مهر دادم و در تمام این سال‌ها برای جمع‌کردن پول پیش مجدد فشار مالی تحمل کردم و هنوز هم خانه‌دار نشده‌ام». این بخشی از صحبت‌های یکی از مالکان است. او به «شرق» می‌گوید: «در این سال‌ها بارها پروژه متوقف شده و تمام این وقفه‌ها برای ما هزینه است. می‌دانم همه کسانی که منتظرند تا خانه‌های‌شان را دریافت کنند، واقعا نیازمندند. آنها در حاشیه شهر یا مناطق ضعیف خانه اجاره کرده و منتظرند خانه‌های‌شان را زودتر تحویل دهند. خودم پول پیش خانه‌ام را برای خرید مسکن مهر در جریان کل پروژه قرار دادم و با فشار اقتصادی برای اجاره خانه پول پیش جمع کردم. چند ماه دیگر برای جابه‌جایی خانه‌ها سر سال می‌شود و عزا گرفته‌ام که چطور پول پیشم را افزایش دهم و می‌دانم خیلی از مالکان هم شرایط مشابه من را دارند».

نخستین گزارش دستمزد و وضعیت کاری روزنامه‌نگاران منتشر شد

بازار کساد خبرنگاری در ایران

در این پژوهش که ۱۶۵ روزنامه‌نگار به آن پاسخ داده‌اند، حدود یک پنجم روزنامه‌نگاران زیر ۱۰ میلیون تومان و دوسوم آنها بین ۱۰ تا ۲۰ میلیون تومان دستمزد می‌گیرند و فقط نزدیک به سه چهارم پاسخ‌گویان از دستمزد خود رضایت دارند

دیگری به سابقه بیمه کاری پرداخته و با بیان اینکه برخی از پاسخ‌گویان نه از سوی کارفرما بلکه از طریق جایگزین‌هایی همچون صندوق اعتباری هنر بیمه شده‌اند، می‌نویسد: «۵.۷ درصد پاسخ‌گویان هیچ سابقه بیمه‌ای ندارند. حدود نیمی از آنها (۴۸.۴ درصد) زیر ۱۰ سال سابقه بیمه دارند. تنها ۱.۳ درصد پاسخ‌گویان سابقه ۲۶ تا ۳۰ سال بیمه دارند که با توجه به جوانی جمعیت تحریریه رسانه‌ها، جای تعجب ندارد».

براساس این پیمایش، مشکلی که معمولا افراد دارای بیمه کاری در رسانه‌های کشور ابراز می‌کنند، این است که سابقه بیمه آنها عقب‌تر از سابقه کاری آنان است. علت نیز آن است که جابه‌جایی روزنامه‌نگاران در رسانه‌های مختلف زیاد است و برخی از کارفرماها در بیمه روزنامه‌نگاران اهمال می‌کنند.

مقایسه سابقه کار پاسخ‌گویان با سابقه بیمه آنان نشان می‌دهد بیش از نیمی از پاسخ‌گویان (۵۶ درصد) سابقه بیمه‌شان دست‌کم سه سال از سابقه کارشان کمتر است. بیش از یک‌سوم پاسخ‌گویان (۳۷.۷ درصد) سابقه بیمه‌ای دست‌کم پنج سال کمتر از سابقه کار خود دارند. سابقه بیمه ۱۷.۶ درصد پاسخ‌گویان دست‌کم هشت سال کمتر از سابقه کار آنهاست و این عدد برای کسانی که سابقه بیمه‌شان با سابقه کارشان دست‌کم ۱۰ سال اختلاف دارد، ۱۰.۷ درصد است.

از سوی دیگر، قریب‌به‌اتفاق پاسخ‌گویان همکاری تمام‌وقت با رسانه خود دارند و دستمزد ثابتی می‌گیرند. ۶.۱ درصد آنها به شکل حق‌التحریر با رسانه‌ها همکاری می‌کنند و تعداد بسیار معدودی (۱.۸ درصد) در رسانه‌ها به‌صورت رایگان کار می‌کنند. یک‌سوم پاسخ‌گویان (۳۳.۵ درصد) اظهار کرده‌اند که با رسانه خود قرارداد کاری ندارند. این پژوهش اضافه می‌کند: «حتی اگر همکاری رایگان و حق‌التحریری را از این میزان کسر کنیم، باز هم رقم چشمگیری است».

تهیه‌کننده این پژوهش با اشاره به وظیفه کارفرما در بیمه‌کردن روزنامه‌نگار در محل کار می‌نویسد: «۲۲ درصد از پاسخ‌گویان این پیمایش گفته‌اند که تحت پوشش بیمه نیستند. معمولا رسانه‌ها با وجود بیمه کارکنان تمام‌وقت خود، اغلب به روزنامه‌نگاران حق‌التحریری و رایگان خود خدمات بیمه ارائه نمی‌دهند. با این حال، ۱۵.۹ درصد از روزنامه‌نگاران تمام‌وقت نیز گفته‌اند که بیمه ندارند. همچنین، ۳۷.۶ درصد کل پاسخ‌گویان گفته‌اند بیمه تکمیلی درمانی نیستند».

فقدان آزادی، امنیت شغلی و شایسته‌سالاری

از پاسخ‌گویان چند سؤال درباره رضایت حرفه‌ای از محیط کار پرسیده شده است. اولین پرسش درباره این بود که چقدر در رسانه خود استقلال کاری و تصمیم‌گیری دارند؟ در این پژوهش آمده است که بیش از یک‌سوم (۳۹ درصد) زیاد و خیلی زیاد استقلال کاری دارند. همچنین، تقریباً نیمی از افراد نیز (۴۶ درصد) می‌گویند که ارتقا و انتصاب کم و خیلی کم براساس شایستگی‌ها انجام می‌شود. حدود دوسوم پاسخ‌گویان نیز کم و خیلی کم احساس آزادی می‌کنند. از سوی دیگر بیش از دوسوم پاسخ‌گویان (۶۹.۴ درصد) گفته‌اند که کم و بسیار کم در تصمیم‌گیری‌های کلان رسانه خود نقش دارند.

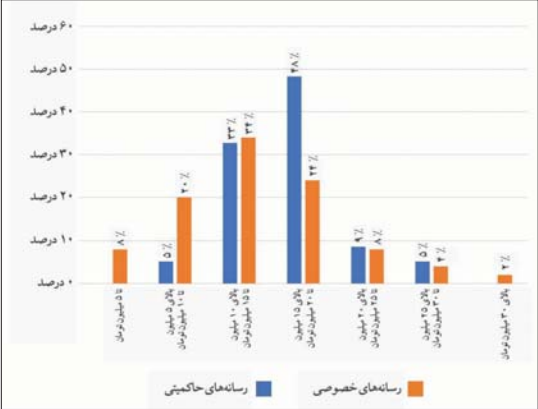
در گزارش آمده است: «این آمار نشان‌دهنده سطح پایین رضایت حرفه‌ای روزنامه‌نگاران از کار در رسانه‌های خود است. بیش از نیمی از روزنامه‌نگاران (۵۴.۳ درصد) زیاد و خیلی زیاد به ترک روزنامه‌نگاری فکر می‌کنند. اگر بنا باشد دوباره شغلی برای خود انتخاب کنند، حدود یک‌سوم پاسخ‌گویان (۳۲.۹ درصد) زیاد و خیلی زیاد احتمال می‌دهند که روزنامه‌نگاری را انتخاب نکنند». علاوه بر اینها، بیش از نیمی از پاسخ‌گویان (۵۶.۱ درصد) جواب داده‌اند که کم یا خیلی کم احساس امنیت شغلی می‌کنند. بیش از یک‌سوم آنها (۳۷.۸ درصد) احساس امنیت شغلی خیلی کمی دارند. آزمون آماری نشان می‌دهد در پایین‌بودن احساس امنیت شغلی، بین پاسخ‌گویان شاغل در رسانه‌های امنیتی و رسانه‌های بخش خصوصی تفاوت معنی‌داری وجود ندارد. بیش از نیمی از پاسخ‌گویان (۵۷.۳ درصد) گفته‌اند زیاد و خیلی زیاد نیاز به مهارت‌آموزی دارند، اما بیش از دوسوم پاسخ‌گویان (۶۸.۸ درصد) گفته‌اند، رسانه‌شان فرصت کم و بسیار کمی در این زمینه در اختیارشان قرار می‌دهد.

از پاسخ‌گویان پرسیده شد که اگر بنا باشد دوباره شغلی برای خود انتخاب کنند، چقدر احتمال دارد مجدداً روزنامه‌نگاری را انتخاب کنند؟ حدود یک‌سوم روزنامه‌نگاران (۳۲.۹ درصد) زیاد و خیلی زیاد احتمال می‌دهند که روزنامه‌نگاری را انتخاب نکنند.

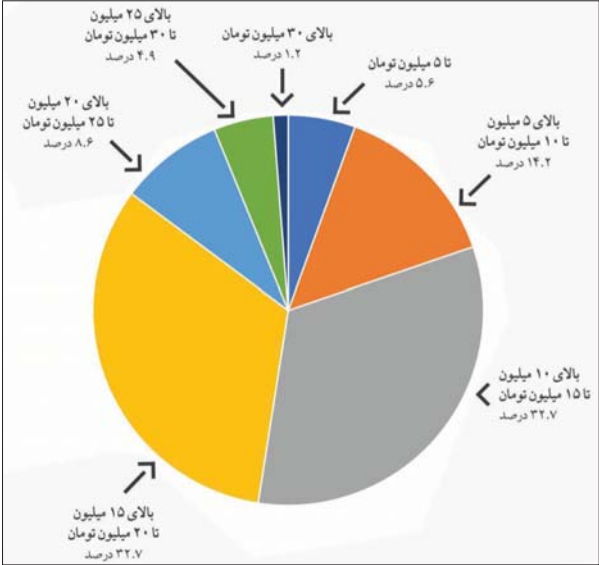
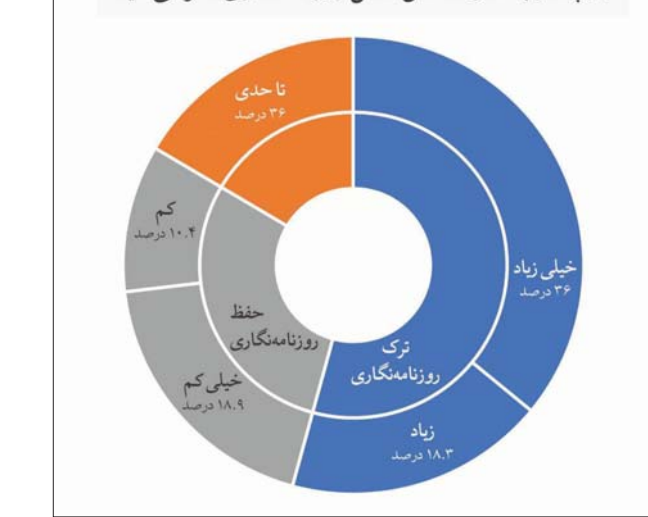
خبری از مزایای شغلی نیست

موضوع دیگری که این پژوهش بررسی کرده، مزایای شغلی است. پاسخ‌گویان مهم‌ترین مزایای شغلی خود را به ترتیب این موارد دانسته‌اند: بیمه، پاداش، ساعت کار منعطف، امکان دورکاری، وام، مسکن سازمانی، کمک هزینه خرید، تسهیلات تفریحی و گردشگری، امکانات ورزشی، وعده‌های غذایی، پزشک سازمانی و در آخر سرویس رفت‌وبرگشت. در ادامه این پژوهش آمده است: «محبوب‌ترین مزیت شغلی نزد پاسخ‌گویان و پرکارترین مزیت شغلی در عمل عبارت است از داشتن بیمه کاری در رسانه. جالب است که موارد بیمه در عمل بیشتر از موارد بیمه مورد انتظار پاسخ‌گویان است. اما درواقع، بیمه‌بودن روزنامه‌نگار در رسانه یک مزیت شغلی نیست بلکه وظیفه قانونی کارفرماست. بنابراین، اگر این مورد را کنار بگذاریم، در عمل مزایای شغلی چندان‌ی برای روزنامه‌نگاران وجود ندارد».

در بخش یابانی این پژوهش با اشاره به اینکه این پژوهش مدعی تعمیم‌پذیری نتایج خود بر تمام گستره نظام رسانه‌ای ایران نیست، آمده است که یکی از محدودیت‌ها در مسیر تدوین، دسترسی‌نداشتن کافی به رسانه‌هایی است که در ادبیات سیاسی کنونی ایران صفت اصولگرا بر آنها نهاده‌اند و این سبب می‌شود تا «تعمیم‌پذیری پیمایش تا حدودی کاهش یابد». محدودیت دیگری که دامنه تعمیم‌پذیری را کوچک‌تر می‌کند، این است که رسانه‌های جامعه‌ نمونه این پیمایش رسانه‌های سراسری بوده‌اند و پیشنهاد شده پیمایشی برای رسانه‌های محلی و منطقه‌ای اجرا کنند. این پژوهش تأکید می‌کند: «می‌توان حدس زد که شرایط کار روزنامه‌نگاری در رسانه‌های محلی حتی دشوارتر از رسانه‌های سراسری باشد».

چقدر به کنار گذاشتن شغل روزنامه‌نگاری فکر می‌کنید؟

خبر روز

پوشش بیمه‌ای مهاجران افغانستانی دارای مدرک

ایستنا: وزیر بهداشت درباره ارائه خدمات پزشکی به مهاجران افغان توضیح داد: «اگر مهاجران افغان دارای اسناد اقامتی و شناسنامه باشند، خدمات درمانی با پوشش بیمه‌ای برای آنها در تمام بیمارستان‌ها ارائه می‌شود. اگر سند اقامتی نداشته باشند باید مدرک تهیه کنند. اگر هم سند مهاجرتی نداشته باشند، تحت پوشش بیمه قرار نمی‌گیرند. با این همه یارانه قابل توجهی برای این افراد در زمینه خدمات اورژانس و زایمان داده‌ایم». محمدرضا ظفرقندی ادامه داد: «بیمارانی که شناسنامه اقامت و مدارک مستند دارند، در تمام بیمارستان‌ها پذیرش می‌شوند و کسانی که مدارک مستند اقامت ندارند طبیعی است که مشمول استفاده از امتیاز و یارانه بیمه نمی‌شوند. این افراد باید از نظر اقامت قانونی اقدام کنند». براساس اعلام او، نظام سلامت کشور تاکنون یارانه قابل توجهی بابت خدمات اورژانس، زایمان و... به اتباع افغان ارائه داده است. او همچنین درباره اشتغال تحصیل‌کرده‌های علوم پزشکی اتباع افغان در ایران افزود: «کسانی که در ایران درس خوانده‌اند و مدارک پزشکی دارند، اگر مدارک اقامت مستند نیز داشته باشند، براساس ضوابط سازمان نظام پزشکی امکان ارائه خدمات در مناطق مورد نیاز را دارند».

ظفرقندی در ادامه در پاسخ به پرسش «سه اقدام مهم وزارت بهداشت در سال جاری چیست؟»، توضیح داد: «اقدام در بحران‌ها به‌ویژه در دوران جنگ که یک کار فوری و حیاتی برای ملت پیش آمد، یکی از اقدامات مهم وزارت بهداشت است. حضور جامعه پزشکی و وزارت بهداشت در زمینه مدیریت بحران جنگ، یک کار بسیار مهم است؛ اقدامی که از تمام اقدامات مهم‌تر بود. همکاران پزشک و پرستار و اورژانس و هلال‌احمر کاری کارستان کردند. به حدود پنج‌هزارو ۷۰۰ مجروح رسیدگی شد و همچنین به دلیل پیش‌بینی‌هایی که صورت گرفته بود، در زمینه تجهیزات، امکانات و داروهای لازم دچار کمبود نشدیم. پزشک و پرستار در بیمارستان‌ها ایستادند و بیش از حد انتظار را این بحران عمل کردند». او ادامه داد: «مثلا نیروهای پزشکی به‌سرعت در محل انفجار خیابان تجریش یا حادثه اوپین حاضر شدند. گزارش‌ها بیانگر این است که امکان انتقال مجروح به برخی موارد به دلیل بسته‌بودن خیابان‌ها وجود نداشت و تیم پزشکی در محل خدمات ارائه دادند».

او در ادامه با بیان اینکه توجه به آلودگی هوا از دیگر اقدامات مهم وزارت بهداشت است، گفت: «اهمیت آلودگی هوا و تأثیر آن بر سلامت مردم را مطرح کردیم. بر سر‌ها بیانگر این است که سالانه ۵۰ هزار نفر به دلیل آلودگی هوا جان خود را از دست می‌دهند. مشکل آلودگی هوا، خودروها و کارخانه‌ها، مسائلی است که به حوزه سلامت تحمیل شده و باید برای آن چاره‌اندیشی کرد». وزیر بهداشت با بیان اینکه ۷۰۰ هزار کودک به دلیل آلودگی هوا سالانه در سطح جهان جان خود را از دست می‌دهند، گفت: «این موضوع بیانگر آن است که آلودگی هوا یک موضوع جهانی است».

وزیر بهداشت درباره وضعیت داروهای سرطانی توضیح داد: «اگر داروهای بیماران سرطانی مشمول فهرست بیمه باشد، شامل پوشش ۷۰ تا ۹۰درصدی خدمات بیمه‌ای می‌شود. برخی داروهای سرطانی از تکنولوژی بالایی برخوردار هستند و اگر این داروها در فهرست بیمه قرار گیرند، مشمول پوشش بیمه‌ای می‌شوند. بررسی پوشش بیمه‌ای داروها در کشورهای مختلف در کمیسیون‌های تخصصی انجام می‌شود. این کمیسیون‌ها با توجه به هزینه اثربخشی و میزان سهم نظام سلامت از تولید ناخالص ملی به شرط مقرون به صرفه بودن یک دارو، آن دارو را در فهرست بیمه‌ای قرار می‌دهند».